

MODERATORES P&G NUMQUAM INTER SE CERTANT

THE P&G SAGA · 09

Post illud experimentum Catinae, boni amici facti sumus. Etiam unum e filiis meis ab eo baptizari curavi — Vincenzum, qui nomen patris mei ferebat — et necessitudo nostra bona, sana, vera mansit.

Sed ille vir P&G penitus mansit, et quotiens emptorem visitabat, auctoritatem suam iactabat quasi adhuc primam aciem regeret. Semel eum paene ex officiis centri distributionis eiecerunt, quia vocem usque ad clamorem sustulerat, et sola mea intercessio res in ordinem reduxit.

Numquam occasionem me reprehendendi omittebat, sed statim intellexi cur: vectem affectuum movebat — rectum genus provocationis creatricis — ut videret quomodo responderem. Sed filius patris mei eram, et praesentia eius semper mecum manebat, spectans.

Numquam vera aemulatio inter nos fuit — quis melior, quis peritior — immo, quia ambo ad eundem finem ultimum laborabamus, non pro duabus diversis societatibus.

Quodam die consilium splendidum cepit: ad Cartusiam in oppido Serra San Bruno, in provincia Vibonensi, ire et novaculas fratribus barbatis vendere. Hic erat modus eius ostendendi quis esset.

Eum illuc vexi, sed extra portas monasterii mansi. Duabus horis post exiit cum mandato laminarum et novacularum 300 euronummorum. Nomen societatis: Ecclesia Catholica Romana.

Civitas externa: Civitas Vaticana. Alia inscriptio vecturae:
Conventus Fratrum Capuccinorum.

Exsultabat, penitus contentus, et Mediolanum telephonare debuit ut mandatum manu inscriberet, quia systema nostrum nullo modo mandatum venditionis civitatis externae tractare poterat. Insuper totam societatem obstupescerat.

Sed numquam gloriatus est — non erat in indole eius professionali. Rem impossibilem perfecerat, et strepitum fecit: sedes principalis Mediolani id toti copiae venditorum Italicae nuntiavit. Ego nihil dixi. Factum notavi et tacui.

Octo diebus post, officium vecturae nuntium mercium redditarum emisit: conventus mandatum reiecerat, et ille furebat.

Cum rediit ut causam cognosceret, ei dictum est secretarium olim, in iuventute sua, venditorem societatis Italicae fuisse — semper persuasum «emere centum et vendere trecentis.» Dixit eum incrementum 3% adhibuisse, et id eis omnia dixit: non erat vir idoneus ad munus. Veniam petiverunt.

Nemo de ea re iterum locutus est, nullum iudicium publicum. Quod in porticibus officiorum mansit, una sententia fuit: iocus de margine 3%.

Ferdinando